

„Musíme jít každý z jiné strany, abychom ho obklíčili,“ napadlo Matěje a posunkem naznačil, ať jde Anetka rovně, Bořek zleva a on sám se vydal vpravo.

Zvířátko tam opravdu bylo. Okusovalo zelená stébla trávy. Když ale spatřilo děti, dalo se na útěk.

„Počkej na nás! Neboj, mi ti neublížíme!“ volala za ním Anetka. Byla přesvědčená, že jí ten králík musí rozumět.

Kluci se za ním bleskurychle rozběhli, ale nedohonili ho.

„Třeba ho někdo vzal ven na pastvu a on mu utekl. Kdyby mi ulítla moje andulka, tak bych byl rád, kdyby mi ji někdo pomohl najít!“ rozumoval Bořek.

„Tak ho chytíme a pak se uvidí, jestli se o něj někdo přihlásí,“ navrhnul Matěj.

„Taky se můžeme pokusit zjistit, komu ten králík chybí,“ napadlo Bořka.

Anetka jejich debatu tiše poslouchala a čekala, na čem se kluci dohodnou. Sama nevěděla, co by bylo nejlepší.

„Tak jo,“ souhlasil nakonec Matěj. „Ale jak to provedeme?“

To už Bořek nevěděl, takže se všichni společně vrátili ke své nové skrýši, aby tam vymysleli nějaký plán.

